

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Marius Conkan
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

In the mood for love : antologia prozei erotice feminine din România /

selecție și pref. de Marius Conkan. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2989-0

I. Conkan, Marius (antolog. ; pref.)

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

In the Mood for Love

Antologia prozei erotice
feminine din România

Selecție de Marius Conkan

Editura Paralela 45

Cuprins

Cuvânt înainte.....	7
Râșniță cu păun [Ana Barton]	11
Povești de amor [Magda Cârnelci]	29
Coda [Magda Cârnelci]	35
A treia prezență [Magda Cârnelci]	37
Atingerea [Ruxandra Cesereanu]	41
Un an în Paradis (trei fragmente) [Liliana Corobca]	53
Păpușa Charlie [Ana Donțu]	65
Femeile occidentale n-au onoare (fragment) [Laura T. Ilea].....	81
nevăzută, medeea [Alina Nelega]	93
Strălucirea [Cristina Nemerovski]	107
Ziua când te-am primit [Veronica D. Niculescu]	119
Trufia morții [Dora Pavel]	131
Teniși de Drăgășani [Nora Pavel]	143
Alegerea [Alina Pavelescu].....	157
Ziua funigelor [Marta Petreu]	173
Scandal de familie [Andreea Răsuceanu]	183

Cuvânt înainte

Premiile literare sunt acordate în special bărbaților, la festivaluri sunt invitați mai ales poeți și scriitori, din jurii fac parte, cu puține excepții, numai critici-bărbați, manualele școlare sunt pline de literatura bărbaților care, doar ea, creează noi paradigme – acestea și multe altele sunt, în linii mari, reproșurile aduse mediului literar românesc, acuzat că ar gravita în jurul imaginariilor falice, ca matcă exclusiv(ist)ă a producției estetice. În ciuda câtorva exagerări de ton și atitudine, în stare să dinamiteze orice discurs nuanțat și multifocal despre reprezentativitate în literatura română, asemenea luări de poziție ar putea conduce treptat la regândirea sistemelor care au generat până astăzi instituția scriitorului în România. Iar semnele unei potențiale schimbări sunt vizibile, dovadă fiind, de pildă, organizarea de către Elena Vlădăreanu a primei ediții a Premiilor „Sofia Nădejde” pentru literatura scrisă de femei, eveniment care, prin normalitatea lui subversivă (da, un paradox!), a scos la iveală stereotipiile unei întregi societăți culturale.

Mărturisesc însă că, atunci când mi s-a propus să realizez o antologie de proză erotică românească m-am gândit imediat la autoare contemporane fără a lua în calcul toate aceste nuanțe, deși intenția mea clară a fost aceea de a cartografia un spațiu al literaturii române din care literatura bărbaților să lipsească sau care să pună în lumină o parte a literaturii create de femei, destul de dispersată ori chiar umbrită în sistemul monopolizat de figuri masculine. Cu toate acestea, am fost conștient de faptul că există

riscul să fiu perceput ca încă un bărbat (poet, critic, *whatever*) care face o selecție de scriitoare, încercând să își impună gustul estetic într-o zonă pe care identitatea sa de gen îl împiedică să o înțeleagă cu adevărat. Așa încât, am evitat cu orice preț ca antologia să fie condiționată de preferințele mele stilistice, fără să mă îndepărtez totuși de anumite criterii valorice care semnalează, în general, proza de bună calitate. Pe de altă parte, nu mi-am propus nicidecum ca antologia să reflecte o ierarhie estetică, să inducă, așadar, ideea că, printr-o anume organizare a textelor sau prin comentariile mele critice, literatura unor scriitoare este mai valoroasă decât a altora (las pe seama cititorilor această muncă, fiindcă ei sunt, într-un final, cei care vor decide). Din contră, am dorit ca antologia să fie întrucâtva reprezentativă pentru ceea ce scriu astăzi autoarele din România, indiferent dacă acestea au fost sau nu confirmate de critica literară ori de alte instituții culturale.

Invitația de a contribui la această antologie, cu un fragment dintr-un volum publicat sau cu un text inedit, a fost trimisă mai multor scriitoare din generații diferite, unele deja consacrate, iar altele aflate la debut sau nedebutate încă editorial. Dintre acestea, câteva mi-au răspuns că nu scriu proză erotică sau că nu intenționează, din principiu, să fie incluse într-o antologie. Scriitoarele care au dorit să participe la acest proiect și cărora le mulțumesc încă o dată sunt, în ordine alfabetică, următoarele: Ana Barton, Magda Cârnci, Ruxandra Cesereanu, Liliana Corobca, Ana Donțu, Laura T. Ilea, Alina Nelega, Cristina Nemerovschi, Veronica D. Niculescu, Dora Pavel, Nora Pavel, Alina Pavelescu, Marta Petreu și Andreea Răsuceanu (de altfel, formatul Editurii Paralela 45 păstrează această ordine și în conținutul antologiei). Se cuvine precizat faptul că multe dintre aceste scriitoare sunt atât prozatoare, cât și poete, eseiste, cercetătoare, cadre universitare sau reprezentante ale unor instituții culturale. Stilurile lor epice sunt, așa cum putem deduce din texte, foarte variate, de la realismul (auto)reflexiv (Ruxandra Cesereanu, Veronica D. Niculescu, Andreea Răsuceanu), alternativ (Cristina Nemerovschi) și socio-psihologic (Ana Barton, Liliana Corobca, Ana Donțu, Laura T. Ilea, Alina Nelega, Dora Pavel,

Nora Pavel, Alina Pavelescu, Marta Petreu), până la proza esențializată poetică a Magdei Cârnei. Diversitatea stilistică a constituit, de altfel, un criteriu de bază al acestei antologii menite să exploreze numeroase cartografii erotice, cu scopul de a cartografia ea însăși anumite limbaje ale literaturii române recente, simptomatice nu doar pentru ideea de erotism (și derivațiile ei). Diversitatea tematică a fost pe măsură, fiecare scriitoare reprezentând erotismul și sexualitatea în funcție de orizontul propriei scriituri, dincolo de clișee sau tabuuri și fără vreo direcție impusă de antologator.

În final, ar trebui să răspund la o întrebare firească: de ce erotismul și nu orice altă tematică? Departe de mine intenția de a sugera, în spirit tradițional, că mai degrabă femeile sunt predispuse să scrie despre dragoste, emoții și afecte, în timp ce bărbatul, ca un adevărat constructor de lumi, le raționalizează și le dă consistență inclusiv filosofică. Din contră, impresia mea este aceea că (dar s-ar putea, la fel de bine, să greșesc) tema erotismului a fost „confiscată” în literatura română de perspectivele bărbaților, care au devenit puncte de referință pentru orice reprezentare a feminității. Iar scriitoarele au fost apreciate îndeosebi pentru talentul lor de a vorbi despre nevroză, obsesii și suferință, aspect vizibil și astăzi în critica de întâmpinare care folosește, mai ales în cazul poetelor, termenul vag-peiorativ, puțin atribuit bărbaților, de poezie confesivă, a traumei.

Dincolo de orice discurs privind identitatea de gen, erotismul reprezintă, firește, un *pattern* al afectivității și comunicării umane. Prin intermediul lui pot fi problematizate relațiile și mecanismele sociale, ideologiile, stereotipurile, corporalitatea, absența, apartenența și înstrăinarea, sensul existenței și, oricum ar suna, căutarea de sine. Despre asemenea lucruri scriu autoarele prezente în această antologie care, pornind de la un concept flexibil (*id est* erotismul și manifestările lui culturale), ar putea contura o geografie afectivă a literaturii române recente.

Marius Conkan

Ana Barton

A scris *Prospect de femeie*, *Mamifer și Jurământ de rătăcire* (publicate la editura Herg Benet între 2014 și 2016), dar și cele două cărți-album *Foto splendid – Colecția Costică Acsinte: Viața socială și Doamne și domnițe* (editura Atelierele Albe, 2016). A contribuit la *Cartea simțurilor*, volum colectiv (21 de autori contemporani), coordonat de Dan C. Mihăilescu (editura Humanitas, 2015). Tot la editura Humanitas, în 2016, a publicat volumul *Pervazul lui Dumnezeu*. Cea mai recentă carte a sa, apărută la finalul lui 2018 la editura Herg Benet, este romanul *Nemuritorii de rând*. Fragmentul din această antologie este parte din romanul pe care-l scrie acum, *Aici a început o iubire*. Următorea notă o reprezintă esențializat pe Ana Barton, în cuvintele autoarei: „Cred că frica e mantia în care ne-nvelim carnea, în căutarea siguranței mântuitoare. Și siguranța aia nu vine niciodată, avem parte de petice subțirate, rărite, care se sfâșie una-două, numai dacă dă un pic lumina-n ele. Ne trezim iar și iar goi și vulnerabili, întinzând mâinile după acoperământul fricii, singura siguranță pe care o poate avea un om în timpul vieții. Din cauza ei, nu iubim cu toturile noastre. Să nu ne doară și pe sub vânătaia spaimei“.

Râșniță cu păun

A închis telefonul, apăsând compulsiv pe butonul roșu de cinci-șase ori. Se simțea de-a dreptul proastă în fața tehnologiei, nu doar depășită. Iar asta era doar un telefon fix, doar că n-avea fir. Avea însă butoane în două culori. Pentru Una, era suficientă treaba asta ca să se sperie, mai ales că, în loc să fie mai ușor de manevrat decât ăla bătrân, legat c-o coadă de purcel de priză, ăsta tânăr, cu care se putea plimba prin toată casa, avea prea multe nenorocite de butoane, moi toate, de trebuia să-ți înfigi buricele degetelor în ele sau chiar unghiile, ca să-nchizi un amărât de apel sau să inițiezi altul. Totuși, doar începutul și sfârșitul erau grele, între ele se lățeau însă ore multe în care Una vorbea cu Sergiu, își făceau planuri de viitor scurt și viitor lung, ea își regla răsul după camera din care vorbea, când ești în baie, râzi mai încet, că ți-l amplifică până la groază ecoul, făceau dragoste câteodată, cam o dată pe săptămână, uneori chiar de două ori, când avea ea curaj, că el nu-ndrăznise niciodată. Bine, doar prima dată, dar nici măcar atunci, înțelesese ea greșit și-apoi se simțise o depravată, o oribilă, o aia, numai că Sergiu știa întotdeauna cum s-o extragă din penibil, cu un fel de blândețe abruptă, cu totul neverosimil, dar eficient și, la naiba!, atât de practic, cam cum ai scoate discret un fir de păr de viezure melivor rătăcit din viitor în supa organică. Nu fusese rău deloc, atunci își arătase noul telefon fix valoarea, fiind făcut parcă să stea împăcat cu soarta între ureche și claviculă, sprijinit de amândouă, ca un bunic bețiv, rezemat deopotrivă de gard și de zidul fântâni.

Avea forma aerului dintre ele. Atunci îl acceptase Una, chiar dacă nu-l iubea. În anumite momente, era mină de aur.

Sergiu era dragostea Unei, un medic plecat de zeci de ani din țară, celebru în patria lui cea nouă și transoceanică. Se cunoscuseră pe net și se îndrăgostiseră de la primul e-mail. Își scriseseră vreo cincizeci în prima zi, apoi făcuseră schimb de numere de telefon și deja la miezul nopții, după ce Unei, din cauza emoției, a, nu, datorită, îi trecuse ca prin minune o nenorocită de răceală atipică. Da, exact în alea câteva ore în care scrisese și citise cu febrilitate e-mailurile, asta după ce consumase o rolă de hârtie igienică instituțională. Se auziseră apoi pentru prima dată la telefon, iar ea aproape leșinase în mașină din cauza neașteptatului atac de nesigurătate sau validare sau ce-o fi fost aia. O percepușe ca fericire, dar nu se mai încredea prea mult în percepțiile ei în ultimii ani. Oricum, avusese senzația acută că nu mai e nimenă, un pumn bun într-un plex cam umbrit. De-atunci, începuse nebunia. Își scriau zeci de e-mailuri zilnic, vorbeau de la unșpe la unu noaptea, apoi dormeau până pe la cinci-șase dimineața, pentru ca s-o ia de la capăt pentru alte câteva ore bune. Când el se ducea la culcare, ea se pregătea să plece la birou. Șapte ore diferență de fus orar.

Ciudat, nu-l căutase niciodată la celebrul spital american la care lucra, la care zisese că lucrează. I-a zis Dan, prietenul ei bun, la vreo jumătate de an de când îi povestise ea de Sergiu, da' tu l-ai verificat pe ăsta vreodată, Una? Se făcuse foc pe Dan, cum adică să-și verifice ea dragostea vieții? Aia e una și vine numai la vreo câțiva aleși într-un secol. Și nici măcar pe toate continentele. În plus, se trezise și ăsta după o jumătate de an, când ea era îndrăgostită fedeleș. Sergiu o rugase să vină ea în America, programul lui nu-i permitea, dar Una refuzase, nu-i plăcea să plece din țară, iar până acolo era de neconceput. În plus, să vină Făt-Frumos la Cosânzeana, nu invers, că doar nu era Ileana vreo disperată. Adevărul e că aveau o relație superbă, fără rest. Singura problemă era că nu se văzuseră încă, dar urma el să vină în vară, în vacanță, rezistau ei până atunci. Erau amândoi trecuți de patruzeci de ani,

el chiar se-apropia de cincizeci, aveau încă mult de povestit din ce trăiseră până atunci, era abia începutul lui martie.

O mai apucase și pe Didona, prietena ei din liceu, să pună la-n-doială adevărul relației ăsteia. Nu pune toate ouăle-ntr-un coș, Una, îi spusese la Crăciun. Se supăraseră și pe Didona. Nimeni nu înțelegea că Sergiu era bărbatul vieții ei, mult-așteptatul, minunatul, cel mai potrivit. În orele alea multe, zilnice, în care își consumau dragostea la telefon, Una se-ncărca așa cum nu se-ncărcase niciodată, ca o baterie nepământeană, care se-mbolnăvește de aură dac-o lași prea mult în priză. Toată lumea-i spunea că radiază și putea chiar și ea să observe asta. Dimineața, în oglindă, după cele trei-patru ore de vorbit cu Sergiu, când se privea înainte să intre-n duș, arăta ca o femeie care tocmai făcuse dragoste. Uneori, chiar așa și era, chiar dacă mai apoi, pe drum sau la birou, zâmbea rușinată când își amintea. Dacă i-ar fi spus cineva cu cinci luni în urmă c-o s-ajungă să facă dragoste la telefon, ar fi sunat salvarea, să-l interneze pe dezaxat. Acum i se părea normal. Normal, în condițiile date. Relația lor crescuse în câteva ore cât altele în luni sau ani, era absolut natural să ajungă și acolo. În plus, pornise de la eroarea aia de rețea, când nu s-au auzit bine, iar ea a-nțeles că el asta și-ar dori. Terminaseră conversația, venea weekendul, Una a sunat-o pe Cătălina, prietena ei, care pleca la munte, și i-a zis dă-mi cheile de la tine, vreau să mă duc să stau liniștită acolo, să nu mă deranjeze nimeni măcar câteva ore, sunt obosită, Cătă, iar casa mea m-apasă prea tare când sunt epuizată.

A ajuns târziu, Cătălina stătea în partea cealaltă a orașului, a intrat și n-a aprins lumina, însă s-a dezbrăcat de tot din hol. Și-a lăsat hainele la ușă și-a zâmbit. Acasă n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Acasă se făcuse deja acușcă. A aprins o lampă chioară de pe hol, fata asta avea o relație stranie cu lumina, niciun bec puternic în toată casa, și de-acolo a trecut în bucătărie, să-și facă un ceai la filtrul de cafea. Când a fost gata, și-a luat cana și s-a dus la fereastră, unde era bucata de canapea care-i plăcea ei cel mai mult și pe care stătea mereu când venea la Cătălina. Una pe care era mereu un acoperământ ca o mișoasă, dar ceva modern, industrial, ușor și parcă mult

mai pufos. Una pe care nu stătuse niciodată goală. A lăsat cana pe măsura de sticlă și s-a-ntins. Și-a pus mâinile sub cap și se uita pe fereastră, la ceața de-afară care era ca un văl între ea și viață, între ea și bucurie. Abia atunci a înțeles ce voise să spună Nin despre mistral. Ceața aia era mistralul ei. Sergiu sunase când Una era pe cale s-adoarmă. Când i-a auzit vocea, a trecut-o un frison puternic. Nu sunt acasă, iubitele, i-a spus, am venit la Cătălina și mi-am făcut curaj. Pentru ce? întrebuse el. Pentru tine, ca să putem să ne iubim. Te rog doar să începem repede, altfel mi se va face rușine, poate și frig, oricum, o să mă-mbrac, o să mă-nvinovățesc și apoi o să-mi pară și rău. Poate o să mă simt o stricată și n-o s-o mai pot face altă dată. Sergiu își intrase imediat în rol și-i spusese tot ce era mai bun de spus pentru ca pe Una s-o scuture un orgasm ca o erupție vulcanică în câteva minute. Își revenise repede, iar conversația se legase ca și cum nu se-ntâmplase nimic. Sergiu parcă o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea, știa exact ce și când să-i spună și, mai ales, ce să nu spună niciodată. Așa se și îndrăgostise ea, avea senzația, că, dincolo de ocean, peste ocean, peste o lume-ntregă, cineva o ține-n brațe. Doar către finalul conversației, pe la două noaptea, Sergiu îi mărturisise că el n-a sugerat nicidecum să facă dragoste la telefon, din cauza întreruperilor de pe fir înțelesese ea asta. Una a râs homeric, nu s-a simțit idioată, nu s-a-nroșit, așa cum făcea în momentele postgafă. S-a simțit frumoasă și curajoasă, împlinită și puternică. Neînțelesurile pot fi mult mai spectaculoase decât înțelesurile, Sergiu, îi spusese și trăsese cerga aia fină pe ea, că se răci-se un pic în casă. Sunt fericit că n-ai înțeles bine, iubito, mă duc luni să vorbesc cu cei de la compania de telefonie de la mine, să-i întreb cât costă să bruieze câteva secunde la o oră la fiecare convorbire, că mai vreau neînțelesuri de-astea. Una răsese nebunește, de-aia-l iubea, și de-aia, o făcea să râdă până pe șira spinării, râsul ăla mă-duvos, total, definitiv, nu râs de cap sau de piept ori de diafragmă, râs din ăla retractil, evanescent. Sergiu rămânea în ea cel mai mult prin râsul pe care i-l dăruia, mai mult decât prin erudiția lui amețitoare, deși și aia era importantă, foarte importantă.